

ράβδος

ράβδος, η, ουσ. [<αρχ. ράβδος], η ράβδος· το μεγάλο ραβδί·

- έπεσε η αγία ράβδος, επιβλήθηκε τιμωρία με ξυλοδαρμό προς σωφρονισμό: «μόλις αντιλήφθηκε ο πατέρας του πως ήταν μεθυσμένος, τον άρπαξε στα χέρια του κι έπεσε η αγία ράβδος». Από το ότι σύμφωνα με τη λαϊκή αντίληψη, το ξύλο βγήκε απ' τον Παράδεισο·

- θα πέσει (η) αγία ράβδος, απειλητική προειδοποίηση σε κάποιον πως θα τον τιμωρήσουμε με ξυλοδαρμό για να τον σωφρονίσουμε: «αν ξαναενοχλήσεις την κόρη μου, θα πέσει η αγία ράβδος»·

- όπου δεν πίπτει (πέφτει) λόγος, πίπτει (πέφτει) ράβδος, βλ. λ. [λόγος](#)·

- ράβδος εν γωνία, άρα βρέχει, λέγεται για αστήρικτο και παράλογο συμπέρασμα, για συλλογισμό που δεν έχει λογική, που είναι ασυνάρτητος: «υποστηρίζει πως η νυχτερινή διασκέδαση συμβάλλει στην υπογεννητικότητα. - Ράβδος εν γωνία, άρα βρέχει». Συνών. από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας